

ВЕРОЉУБ ВУКАШИНОВИЋ

ЖИВА ВОДА

ПОЕМА

Давно већ смућен,
слаб и располућен,
надахнућа лишен,
хтео бих да пишем

недовршену поему
о Срему,
чије је прво слово
Стражилово.

Ту дом је песме,
трубадурски, лирски,
и ђачко доба
из студентских соба,

и Дунав моћни,
возови поноћни
возе ме у Атину,
у висину,

на Филозофски факултет,
чарни лет,
у Матицу српску,
још читам трску

која мисли у мени,
док се јесени
пролеће, и лето,
и доба свето,

карловачко, младо,
под виноградом,
где остаде ми дах,
а ђрах све је ђрах.

И нема растанка
док има Бранка,
ни снега лањског
све док је Црњанског.

И што сам старији,
у тој арији,
враћам се, још млад,
кроз Срем, у Нови Сад.

НОВОСАДСКА НОЋ

Била је блага ноћ
као „Ачански” вино,
некуд је требало поћ’,
за неком виолином.

Али ње нигде нема,
друга се музика чује,
понеки бирцуз дрема,
тамбура можда ту је.

А вино све је слађе,
из младости се знамо,
ако ту крчму нађем,
можда сам и ја тамо.

Испред сванућа петли,
тек да украсе причу,
у мени крчма светли,
у вину зрикавци зричу.

Била је ноћ још врела,
вино из Баноштора,
кроз мирис багрема бела
већ сванула је зора.

ЖИВА ВОДА

Осетим, блесне сјај у оку
кад се приближим водоскоку,

и када приђем понорници,
запонушаној реченици,

младом потоку што жубори,
врелу тајанственом у гори,

с кога се јелен воде напи,
а ја га видим у тој капи

кад се океан у њу сузи,
у тој последњој, живој сузи.

КОЛЕВКА

Сам у селу, крај гробљанског луга,
туга тешка, ко челична каса,
притисла ме, а гроб школског друга
шапуће ми стихове са часа;
оној песми, Чика Јови Змају,
гробови се стално надодају.

Нигде никог, утихнуло село,
становници углавном су доле,
и некад се живело, и мрело,
док је било људи, кућа, школе
у којој се срицала балада:
Бејасіе ли, браћо моја млада,

да л' бејасѝе ви на ģробљу када?
на том гробљу у Србији, селе,
на којем смо и увек и сада,
ка њему се моје мисли селе
кад ноћ падне, мисао зацвили,
сви су тамо што су овде били,

нараштаји, поколења, смене,
лишће, трава, пупољци и цвеће,
старо, младо, мушкарци и жене;
светлуцају воштанице свеће
у колевци од небеског сјаја,
и у песми Чика Јове Змаја.

СЛАМКА

Усред литургије,
на дан Светог Спаса,

У Призрену призрех
једну сламку спаса.

С неба су је снели
Свети Архангели.

Дављеник сам, схватам.
За сламку се хватам.